

Odă soldatului căzut în genunchi

Lorena Craia

Tăcerea mea-i legată de-ntreaga omenire,
Se-agață ca o cruce de trupuri de martire
Și plumbul se topește până-n călcâiul drept,
Pe buza mea-nfloreste sfârșitul înțelept.

Cu apele din lacuri aş plânge moartea mea,
Cu munții și câmpia, firesc, aş cerceta
Cum blocuri de granit pot înverzi și-apoi
Furiile alpine să curgă în puhoi.

Aş cerceta câmpia, deschisă și-nflorită,
De focul verii arsă, secată, mistuită,
Aş cerceta cum păsări se-ndreaptă liniștit,
În fiecare toamnă, spre țări în asfințit.

Dar liniștea mă toarce ca lâna în fuior;
Se-aude ramul veșted ori pasărea în zbor,
Se-aude gândul singur, m-aud și eu în gând,
Cu ochii larg deschiși, aproape lăcrimând.

Copiii noștri iară vor patrula cu arme
Prin țările străine, căci ochiul care doarme
Se va deschide-ntocmai ca poarta dinspre Rai,
Dar prea târziu, se pare, fără divinul grai.

O casă, două, trei, cu sutele de mii,
Vor ține adăpost părinților stafii,
Iar vântul ce va bate pe munții de-nceput
Se va rosti-n ecoul a tot ce am pierdut.

(pentru Ziua Armatei Române)

13 septembrie 2016, Constanța